

Sygn. akt I CSK 103/15

POSTANOWIENIE

Dnia 18 listopada 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Katarzyna Tyczka-Rote

w sprawie z powództwa T. H. poprzednio T. K.

przeciwko A. O.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 18 listopada 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanego

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie

z dnia 24 czerwca 2014 r., sygn. akt I ACa 1656/13,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Pozwany A. O. wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 24 czerwca 2014 r. oddalającego jego apelację od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 11 czerwca 2013 r. Wyrokiem tym Sąd pierwszej instancji uwzględnił w zasadniczej części powództwo powódki T.K. (obecnie noszącej nazwisko H.) i zasądził od pozwanego na jej rzecz kwotę 98 000 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 27 października 2012 r. do dnia zapłaty i kosztami procesu, w pozostałym zakresie oddalając powództwo. Sąd Okręgowy ustalił, iż strony sporu pozostawały ze sobą w związku konkubenckim w latach 2001 – 2011. Na podstawie pełnomocnictwa udzielonego przez powódkę i na jej zlecenie pozwany sprzedał w dniu 4 września 2008 r. w imieniu powódki nieruchomość za kwotę 98 000 zł, kwitując w umowie odbiór ceny. Pieniędzy nie przekazał jednak powódce, wobec czego Sąd Okręgowy zasądził dochodzoną kwotę na podstawie art. 741 k.c.

Sąd Odwoławczy podzielił ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd Okręgowy i przyjął je za własne oraz zaaprobował wysnute z nich wnioski prawne.

W skardze kasacyjnej opartej na obydwu podstawach z art. 398³ § 1 k.p.c. pozwany zarzucił niewłaściwe zastosowanie art. 734 § 1 k.c. i naruszenie art. 381 k.p.c. i art. 382 k.p.c. w zw. z art. 217 § 1 k.p.c. i art. 224 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c., jak również naruszenie art. 328 § 2 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. oraz art. 382 k.p.c.

We wnioskach domagał się zmiany zaskarżonego wyroku przez oddalenie powództwa w całości, ewentualnie o uchylenie tego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi II instancji.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Skarga kasacyjna ukształtowana została w przepisach kodeksu postępowania cywilnego jako środek odwoławczy o szczególnym charakterze, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa i jednolitości wykładni, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżenia orzeczeń nie satysfakcjonujących stron. Realizacji tego celu służy instytucja tzw. przedsądu, ustanowionego w art. 398⁹ k.p.c., w ramach którego Sąd Najwyższy dokonuje wstępnej oceny sprawy przedstawionej mu ze skargą kasacyjną. Zakres

przeprowadzanego badania jest ograniczony do kontroli, czy w sprawie występują przewidziane w art. 398⁹ § 1 pkt 1 - 4 k.p.c. okoliczności uzasadniające przyjęcie skargi do rozpoznania. Skarżąca uzasadniła potrzebę przyjęcia i rozpatrzenia jej skargi przesłanką przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. to znaczy wystąpieniem w sprawie istotnego zagadnienia prawnego wyrażającego się w pytaniu „czy udzielenie pełnomocnictwa do dokonania określonej czynności prawnej może być uznane przez Sąd za tożsame z zawarciem umowy zlecenia, mimo nie wypełnienia *essentialia negotii* tejże umowy?”.

Powołanie się na tę przesłankę przedsądu wiąże się z koniecznością wskazania problemu o charakterze abstrakcyjnym, nierozstrzygniętego w dotychczasowym orzecznictwie i wymagającego pogłębionej wykładni (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z 2 października 2001 r., I PKN 129/01, OSNP 2003, nr 18, poz. 436). Skarżący powinien to zagadnienie sformułować oraz przedstawić argumentację jurydyczną uzasadniającą tezę o możliwości rozbieżnych ocen prawnych w związku ze stosowaniem przepisów, na tle których zagadnienie powstało. Zagadnienie to powinno być istotne ze względu na wagę przedstawionego przez skarżącego problemu interpretacyjnego dla systemu prawa. Istotne zagadnienie prawne nie występuje w sprawie, jeżeli Sąd Najwyższy w danej kwestii wyraził swój pogląd we wcześniejszym orzecznictwie, a nie zachodzą okoliczności uzasadniające zmianę tego stanowiska. przedstawione zagadnienie musi przy tym rzeczywiście występować w rozpatrywanej sprawie, a jego rozwiązanie winno być niezbędne do rozstrzygnięcia sprawy.

Problem sformułowany przez pozwanego nie wymaga dodatkowych wyjaśnień, ponieważ powiązania pomiędzy pełnomocnictwem, będącym jednostronną czynnością prawną a umową zlecenia są szeroko i wyczerpująco wyjaśnione w piśmiennictwie i orzecznictwie (por. np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 kwietnia 2002 r., II CKN 1216/00, OSNC 2003/4/58), a samo zagadnienie odnosi się raczej do konkretnych ustaleń faktycznych dokonanych w okolicznościach konkretnej sprawy i ich subsumcji, a nie do wątpliwości natury prawnej. Nie jest to też kwestia istotna z punktu widzenia obowiązku zwrotu tego, co pełnomocnik otrzymał dla mocodawcy z uwagi na tożsamość w tym zakresie obowiązków z art. 740 i art. 753 § 2 k.c.

W związku z tym wskazana przez skarżącego podstawa przyjęcia jego skargi kasacyjnej do rozpoznania nie zachodzi. Okoliczności sprawy nie przekonują też, aby zachodziły inne podstawy przewidziane w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Z tych przyczyn, na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi do rozpatrzenia.